

на света, на изолираност от него. Същевременно във фигурата „стена-прозорец“ е заличена идеята за прототипната пространствена вграденост на единия предмет в другия, за про-зоречната изрязаност, за отварящата отвор в стената конституираност на прозореца. Емблематичен признак на фигурата е *непроницаемостта*, пространствената недискретност. В нея е спотаена „архитектурна“ обсеживна метафора-матрица – чрез разтягане и огъване на тази вездесъща повърхност – стена-прозорец да бъде изграден *без пролука* дом на битието – стъклено-ледена стая, символ на „зазидаността“ на човешкото съществуване.

Стихотворението „Ледена стена“ наслагва посочените символики, включвайки и някои други, като най-напред разработва „архитектурната“ метафора:

Ледена стена – под нея съм роден.
Стъклена стена – отвред съм обграден.
Хладната стена – замръзва моя дих.
Вечната стена – с глава я не разбих.

Изказът педантично обхожда-чертае конституирането-херметично затваряне на онтологичното пространство. Последният стих съдържа обречен на провал порив за излаз отвъд стената, в който са смесени интенциите на клаустрофобно напускане света-тук и постигане на света-отвъд.

Едно от имплицитните значения на стъклото е освен да прозира и да отразява, да служи едновременно за гледане и за оглеждане. Стъклената стена може да се схваща потенциално и като огледална.²⁷ Но тази потенциалност не е просто имплицитна коннотация, а, оказва се, активен текстообразуващ принцип, матрица-гешалт, който генерира втората строфа. Огледалната стена залага психологически капан –

²⁷ Тази възможност, отнесена към стихотворението „Ледена стена“ е отбелязана от Клео Протохристова в книгата ѝ „През огледалото в загадката“. Литературни и метадискурсивни аспекти на огледалната метафора. Шумен, 1996, с. 101.